

Varga László Edgár

KI HAGYTA KÉSÉT?

– *sztereotípiaváltozatok fiatal férfifejre* –
(*kottavázlat egy szimfonikus punk-koncerthez*
– *a verséket szólólista, a chorusokat férfikar éneкли,*
a többi rész instrumentális)

(*INTRO: PAM-PARAM*)

*

(*VERSE I.*)

hallgatni hazáig a lépteim zaját
ezt az egykedvű lassú metronómot
a györgyfalvi negyedben egy kietlen utcán
részeg vagyok és kissé meghatódott

ha most látnám magam biztos azt mondanám:
ennek se jött össze ez a kis élet
pedig hát itt vagyok 2015 nyarán
és sétálok az utcán fényesen
részegen s majd harmincévesen
és tulajdonképpen csak egy kicsit félek

*

(*BRIDGE*)

ez itt a föld s az ott a csillagok
ez én vagy és az is én vagyok
és úgy élünk itt mint egy népmesében

magamban az úton ezt ismétlem
pár kutya kiszaglász a kerítésen
majd megállok mert éppen hazaértem

*

(CHORUS I.)

a férfikor az ordasé
nem kér belőle már a bárány
nem tűr meg ideológiákat
egy antimindenista nagy kiáltvány
amit nem mond el senki
nem szónokol
a férfikor nem győz meg semmiről
csak gyűlöli csendben a korlátait
ha benne marad ha még kitör

*

(VERSE II.)

a lépcsőkörlát persze nyikorog
és persze vakít az önműködő villany
nem segítenek most a nagyzó szavak

gondolatban bekopogok minden ajtón
és elküldök mindenkit a vak fenébe
most érkezem haza: ne aludjanak

nehezen találom el a kulcslyukat
de ismerősen kattann most a zár
mintha fegyvert biztosítanék ki

a szobában már alszik rég a nőm
ha felébred majd mérgesen motyog
amikor ilyen vagyok sajnos sosem érti

*

(CHORUS II.)

rosszul alszom mintha költő volnék
éjjel felkelek mint kosztolányi
alkatilag vagyok ilyen persze

ideges a fajtám – nem találni
ennél rosszabb csillagjegyet – a fal
hullámszik tengerpartra vágyok
ahol meztelenül napozhat a nőm
és jól alszom majd mint a tanítványok

*

(VERSE III.)

kigombolom most az ingemet
és megállok az ablakban egy percig
nem néz rám senki és nem integet
talpam alatt a padló felmelegszik

lassan és valami fény szitál be
a szobába míg kattán egyet az óra
ez itt egy híres holdsugár – vigyorgok:
hisz épp egy verset írnak róla

*

(MIDDLE 8.)

nehéz úgy felnőni hogy a szüleid gyermekek
mert nem hagyta felnőni őket ceaușescu
a kelet-európai nagy táskarádióban
hiába szólt sajnós bartók és enescu
tanácsaik (a szüleinké) arra vonatkoznak
hogy legjobb lenne most már gyermeket nemzeni
pedig még őket sem sikerült fölnevelnünk
csak úgy zsidong a nagy erdélyi napközi

*

(CHORUS III.)

a férfikor kigombolt ing kabát
amit már akármilyen szél nem lobogtat
hogy felhőtlen izzik már az ég

és a láb ismerős járdákat koptat
hogy már kezded kényszeresen komolyan venni
hogy semmit se vegyél olyan komolyan
hogy a tested olyan mint egy szénrajz
de a véred benne már nem olyan

*

(CHORUS IV.)

reggel felkelek mint a nap
elolvasom a friss híreket
napközben keményen dolgozom
és nem bámulom a kék eget
a nőekkel mindig kedves vagyok
és igyekszem nem gondolni *arra*
az ecseteket messze eldobálom
és nem festem az ördögöt a falra

*

(CHORUS V.)

délben kelek és búzlók az alkoholtól
és legjobb lesz ha senki nem pofáz bele
a padlón szétszórva a kulcsom a cigim
az ingem rúzs- és borfolttal tele
nem emlékszem semmire mi történt
nem emlékszem arra sem hogy jó volt
csak megújtok egy félbetört cigit
miközben savanyún párolog a borfolt

*

(CHORUS VI.)

a férfikor hogy állsz sután
hogy a pálinkát megszeretted
hogy elszállt már néhány délután
mire nagy nehezen észrevetted

hogy már nagyon ritkán vagy meglepett
hogy elbírsz már mindent mint a hangya
hogy nem kívánod épp a nőd
de azért mégis megteszed – ha hagyja

*

(CHORUS VII.)

néha meg a súlyos csönd hiányzik
mi nem engedi hogy ne figyeljek
hogy csodálkozzak minden pillanatban
mint legelső eszmélésekor a gyermek
de a megszokás hatalma rettentő nagy
és minden meg van szabva már előre
ha apád vámszedő volt te is vámszedő vagy
de nem jön jézus – nem lesz semmi így belőle

*

(VERSE IV.)

és ha most látnám magam biztos azt mondanám:
ennek se jött össze ez a kis élet
pedig hát itt vagyok 2016 nyarán
és sétálok az utcán fényesen
félszegen és épp harmincévesen
és tulajdonképpen egyre jobban félek

(SOLO)

vagy rejtő jenőt olvasok az ágyon
ha már túlságosan kapar benn a lélek

*

(OUTRO)

kigombolt inggel az ablakban
(ki hagyta kését a hadnagyban?)

álomban tündért altattam
a jó paganin' hegedűjén

ERRŐL-ARRÓL

beszélni kéne erről-arról
lehorgadt szárnyak semmi mozgás
a háttérben újra róma lángol
és rossz címre csenget most a postás

és nem érkezik meg egy levél sem
hiába küldik százszor el

az úristen egy égi postán
pecsétel iktat – nem figyel

az úristen balerinának
öltözik olykor és forog
„néha mikor senki se lát
táncolok egyet” – így dohog

és nem érkezik meg egy levél sem
és a világ gyémánttengelyét
egy túllszoknyás isten pörgeti
pörög a világ és egyre ég

róma – miközben az a helyzet
hogy meg kéne írni ezt meg azt
a hótalan sáros szürke télre
egy virágtalan rongyos tavaszt

de a világ túl öreg és
mindent megírtak már nagyon rég
balerinánk ki vagy a mennyekben
pecsételj iktass mindörökké

ámen